

Cristina Cassar Scalia

VANINA GUARRASI

ZWART ZAND

Siciliaanse thriller

INKIJKENEMPIAAR

Zwart zand

INKIJKEXEMPLAAR

Cristina Cassar Scalia

ZWART ZAND

Thriller

Vertaald uit het Italiaans door Rianne Aarts en Annemart Pilon

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Voor oma Livia

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

‘Het misdrijf is niet de kwestie waar het op aankomt...
Dat is wat er omgaat,
of omgegaan is, in degene die het gepleegd heeft.’

GEORGES SIMENON

INKIJKEXEMPLAAR

I

DE MUNTAGNA WAS DIE OCHTEND ONTWAAKT. EEN ENORME ZWARTE wolk hing over de stad en hulde hem in as. Op stille momenten was het gedreun zelfs op zee te horen, het klonk half als donderslagen, half als vuurwerknallen in de verte.

Het zand bleef maar naar beneden komen; het vormde een knisperend laagje op straat en gleeed naar beneden over opengeklapte paraplu's, tevoorschijn getoverd door straatverkopers die plotseling her en der opdoken, net als op dagen dat het ineens begint te regenen.

Alfio Burrano sproeide zijn voorruit meerdere keren voordat hij de ruitenwissers aan durfde te zetten. De motorkap van de gloednieuwe witte Range Rover was even antracietgrijs van kleur geweest maar leek inmiddels bijna matzwart. Alfio vloekte in zichzelf bij de gedachte aan de verschrikkelijke lakschade die het schurende zand, dat krassen maakte op ieder oppervlak en zelfs in je ogen prikte, aan de auto zou veroorzaken.

Hij haalde een halve sigaar uit het voorvakje van zijn rugzak en stak hem op.

Het bord WELKOM IN SCIARA, DORP AAN DE ETNA stond ongeveer vijfhonderd meter voor de hoofdingang van Villa Burrano en daartussen, op de plek waar vroeger een park had gelegen dat bij het herenhuis hoorde, stonden allerlei verschillende gebouwen.

Terwijl hij het dorpsplein achter zich liet en richting de zijpoort reed, ging de telefoon die aan het dashboard was bevestigd. Alfio wierp een blik op het scherm om te kijken of het niet opnieuw de vrouw met de blauwe ogen was die hij liever uit zijn hoofd zette en die hem de hele middag had lastiggevallen met berichtjes en telefoontjes, waar hij had besloten niet op te reageren.

Toen hij de stem van Valentina hoorde – zijn oenologe, onder andere – fleurde hij op.

‘Hé baas, hoe is de situatie daar?’

‘Vreselijk natuurlijk. Het luchtruim van Catania blijft tot morgenochtend gesloten, als alles goed gaat. De vluchten zijn omgeleid naar Palermo en Comiso of geannuleerd, zoals in mijn geval. Oftewel, het is weer een puinhoop. Ik hoop dat ik op z’n laatst morgen kan vertrekken, anders komt er van mijn plannen niks terecht.’

Toen hij eerder op de dag had gezien dat de incheckbalie in de Bellini-zaal werd belegerd door een stuk of twintig frequent-flyer-kaarthouders, die net als hij gefrustreerd waren dat de situatie niet op te lossen viel met Alitalia-miles en priority-voordelen, had Alfio de telefoon gegrepen. Tevergeefs had hij alle sleutelfiguren op de luchthaven van Catania, onder wie een paar van zijn vrienden, aan het werk gezet om te proberen hem op het enige vliegtuig naar Milaan te krijgen dat die middag zou vertrekken.

‘Ik weet zeker dat ze je linksom of rechtsom hiervandaan krijgen. Zullen we vanavond ergens gaan eten om je een beetje op te vrolijken?’ stelde Valentina voor.

Op een ander moment zou hij er geen seconde over hebben nagedacht, maar na die rampzalige middag leek een hele avond romantisch doen bij kaarslicht om een wip te scoren hem te veel moeite.

‘Nee, Vale, als je het niet erg vindt, blijf ik vanavond liever in Sciara.’
Het bleef stil. Ze vond het niet leuk.

‘Ja, dit is natuurlijk de ideale avond om je terug te trekken in een dorpje op de helling van de vulkaan. Waarom ga je anders niet gelijk in de krater liggen?’

Ze vond het helemaal niet leuk. Het minste wat hij nu kon doen om het goed te maken was haar uitnodigen. Ze zou er toch niet op ingaan.

Hij vergiste zich.

‘Je bent een klootzak, Burrano. Je weet dat ik die half vervallen villa van jou griezelig vind!’ Ze zuchtte gelaten en zei toen: ‘Goed dan. Ik neem wel eten mee.’

Alfio opende het hek en reed over de oprijlaan omhoog. Hij zette de Range Rover onder een boom die genoeg takken en bladeren had om de auto te beschutten en tegelijkertijd sterk genoeg was om niet

onder het gewicht van al het zand te bezwijken. Hij liep richting het enige deel van de villa waar licht brandde: vier kamers en een tuintje van een paar vierkante meter, waar hij ook nog een fatsoenlijk zwembad in had weten te proppen. De kamers hadden ieder een eigen ingang en waren noch met de hoofdvleugel noch met de toren verbonden.

Dit had 'het ouwe mens' hem in al haar vrijgevigheid geschonken en daar moest hij het mee doen. Meer had hij ook niet kunnen verwachten.

Het ouwe mens, oftewel zijn tante Teresa Burrano, steenrijk maar zo gierig als de pest, was Alfio's enige familie en zijn enige inkomstenbron. Ze behandelde hem als een onderdaan en stak haar ergernis over het feit dat hij de enige erfgenaam van het familiefortuin was, niet onder stoelen of banken.

Chadi, het manusje-van-alles uit Tunesië, kwam uit een apart huisje tevoorschijn en liep hem tegemoet, verbaasd dat Alfio er was. Hij volgde hem door het huis naar de achtertuin.

'Goed dat je eraan hebt gedacht het zwembad af te dekken, Chadi. Met al dat stof zou het anders in een smerige poel zijn veranderd', zei hij. Het zeil dat het bad beschermde, zat net als de rand en het omliggende gras helemaal onder het zwarte zand en was zo zwaar geworden dat het doorzakte en op het water drukte. Chadi ging in een afwachtende houding onder de overkapping staan.

Alfio begreep dat hij hem iets moest vertellen.

'Meneer, daar in het huis is muur afgebrokkeld. Er is water binnen', zei Chadi, wijzend naar de donkere kant van het huis.

'Water, hoe bedoel je? Is het vochtig of zo?'

'Nee, echt water.'

Alfio keek hem verbijsterd aan. 'Waarom ben je daar geweest?'

Zonder met zijn tante te overleggen, die er anders ongetwijfeld tegenin was gegaan, had hij de jongen aangenomen om op de villa te passen en hij had hem ook de sleutels van de oude dienstingang van de toren gegeven, voor het geval dat. Maar dat was nog niet alles. Naast de twee videocamera's die zijn terrein moesten bewaken, had hij nog een derde laten installeren op de hoek, die de ruimte voor het

huis tot aan de grote tuin vastlegde. Inbraken hadden ze al genoeg gehad, hij wilde absoluut niet het risico lopen dat er nog een keer ingebroken werd. Het ging hier nota bene om de waarde van het huis. En als die hysterische oude vrouw dat niet wilde begrijpen, dan was dat maar zo.

‘Ik hard geluid horen. Dus ik daar lamp aandoen en kijken. In alle kamers. Toen naar kamer onder toren gaan, met die kasten, en ik zien dat muur afgebrokkeld is. Toen ik aanraken en mijn hand helemaal nat.’

‘Gloeïende, dat moest er nog bij komen!’ barstte Alfio uit.

‘Wilt u zien?’

‘Heb ik dan een keus? Natuurlijk wil ik het zien.’

Ja, natuurlijk, maar dan? Zelfs als het een lekkage was, zou hij toch niets kunnen doen. Geld uitgeven aan het huis was voor de ouwe tante onbespreekbaar, daar wilde ze niets over horen.

Alfio vloekte in zichzelf en zette in het elektriciteitskastje de schakelaar om waarmee de toren van stroom werd voorzien. Hij pakte de sleutels en een zaklamp en ging de Tunesiër voor naar de buitengang die naar de hoofdingang leidde.

Dat was de snelste manier om bij de kamer in kwestie te komen zonder het hele huis door te moeten.

Toen de grote deur openging, klonk er een griezelig geluid waar je haren van overeind gingen staan. Alfio zette het knopje van een zwarte schakelaar uit het jaar nul omhoog en slaakte een zucht van verlichting dat hij wederom aan een stroomschok was ontsnapt. De paar lampjes die het nog deden, verlichtten de marmeren trap die Chadi en hij namen naar de plek waar het om ging: een soort woonkamer die nogal weelderig was ingericht – net als de rest van het huis, overigens – en toegang gaf tot de slaapkamers.

Het was er ondraaglijk warm en het stof in de lucht prikte in je neus. Alfio zei tegen Chadi dat hij een raam open moest zetten, wat moeizaam ging door de versleten luiken.

‘Schuif eerst dat gordijn eens opzij, het zit onder het stof. We krijgen nu al amper lucht; als er nog vijftig jaar aan stof bij komt kunnen we wel stikken. Die verrekte vrouw ook, met al haar obsessies. Je

kunt een huis toch niet in deze staat achterlaten?’ tierde hij.

De muur was vlak bij de open haard half afgebrokkeld en ook de lege boekenkast ernaast was beschadigd. Uit de muur kwam zoveel vocht dat er een soort mos op was gegroeid. In de hoek kwamen zelfs paddenstoelen uit de vloer.

‘Wie weet hoelang het er al zo bij staat’, mompelde hij. Hij leunde met zijn hand tegen de muur en trok die met een vies gezicht terug. ‘Er is waarschijnlijk een leiding gaan lekken. Maar zie er maar eens achter te komen welke. Het hele huis staat op instorten.’

Hij scheen met de zaklamp op de muurschilderingen tegenover de wand die droop van het vocht. De kleuren, de onderwerpen, in alles zag je de stijl terug waarin de hele villa was ingericht, een mengeling van Jugendstil en Moorse architectuur. Er stond een borstbeeld dat deed denken aan de beelden langs de lanen van de Villa Bellini, het openbare park in Catania. Het moest Ignazio Maria Burrano, zijn opa, voorstellen. Waarom er in hemelsnaam zo’n beeld in een privé-vertrek stond, wisten alleen zijn voorouders.

Toen hij langer dan gewoonlijk naar de muur keek, zag Alfio, geholpen door de 3000 lumen van de ledzaklamp die Chadi had meegebracht, dat de kleuren achter het beeld helderder waren dan op de rest van de wand. Sterker nog: het leek wel of die schilderingen op een ander materiaal waren aangebracht.

Hij steunde met zijn elleboog op het beeld en voelde dat het bevoog.

‘Het kan niet zwaar zijn als het zo wiebelt’, constateerde hij.

Nieuwsgierig probeerde hij het in beweging te krijgen en hij merkte dat hij het moeiteloos kon verplaatsen: het moest van gips zijn, of in ieder geval hol. Hij schoof het opzij, waardoor je de muur goed kon zien.

De kleurverschillen waren niet te missen.

Zonder op de viezigheid te letten, waaronder iets wat op muizenkeutels leek, ging Chadi door zijn knieën en strekte zijn hand naar de hoek tussen de muur en de vloer.

‘t Tocht hier’, zei hij in zijn Siciliaans-Tunesische tongval, waarbij hij naar een scheur wees van ongeveer anderhalve meter lang. Hij

klopte op de muur en hoorde een hol geluid. Hout, dacht Alfio terwijl hij dichterbij kwam. Hij richtte de zaklamp op de linkerkant en vervolgens op de hoek, waarbij hij zijn vinger langs een heel dunne spleet liet glijden – het leek wel een barst – totdat hij op iets ronds van metaal stuitte: een soort deurknop, bijna op ooghoogte. Hij probeerde er beweging in te krijgen, maar dat lukte niet.

‘Chadi, help me even om dit ding los te krijgen.’

Ze trokken er allebei aan. De knop bewoog eerst een paar millimeter opzij en toen schoot hij ineens door; er bleek een ijzeren staaf aan te zitten die iets vergrendelde. De wand bewoog alsof het een deur was.

Alfio trok er hard aan, net zo lang tot de deur helemaal openging. ‘Kijk nou ’s...’ fluisterde hij vol verbazing.

Voor hem was een gapend gat waar twee dikke kabels doorheen liepen. Als hij ook maar één stap naar voren had gezet, had hij nu op de bodem gelegen van – eh, ja, waarvan eigenlijk? Op het eerste gezicht leek het op de schacht van een lift. Een goederenlift, waarschijnlijk.

Hij hield zich goed aan de muur vast en stak zijn hoofd erin. Hij scheen met de zaklamp naar boven en vervolgens naar beneden.

‘Die man had echt de meest belachelijke dingen...’ mopperde hij, terwijl hij dacht aan alle bizarre installaties die hij zo nu en dan in de villa ontdekte en die zijn opa blijkbaar had laten plaatsen.

Maar dit sloeg echt alles.

Hij maakte een vlugge inschatting. Vanuit deze kamer gezien moest op de begane grond de keuken zijn, of misschien de voorraadkamer. Op die plekken was hij hoogstens een paar keer in zijn leven geweest.

‘Laten we naar beneden gaan’, zei hij.

Hij nam de trap, gevolgd door Chadi, en liep een gang in die naar de keuken leidde. Hij wilde het licht aandoen, maar er was daar helemaal geen lamp te bekennen. Ook in de keuken was het donker. Het meest logisch zou zijn om een andere keer op verkenning uit te gaan, vooral omdat Valentina er ieder moment kon zijn en hij haar vanaf daar niet zou kunnen horen, maar hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen tot na zijn terugkomst uit Milaan.

Hij richtte de felle zaklamp op de betegelde wanden van wat vroeger de keuken was, waar verroeste koperen pannen aan haken hingen en nog een koelkast stond die bij *The Flintstones* niet zou misstaan. Voor de muur waar de goederenlift achter moest zitten, stond een buffetkast die ooit bleekgroen was gelakt.

‘Kom eens, Chadi, dan verplaatsen we dit ding.’

‘Nu?’

‘Nee, overmorgen.’

Op het voorhoofd van de jongen, boven de grote, donkere ogen die hij opzette, stond een vraagteken.

‘Nu’, zei Alfio.

Zoals verwacht bevond de deur zich daarachter. Tevreden pakte Burrano zijn zaklamp weer en ging recht op de deurknop af. Hij opende de deur zonder al te veel kracht te hoeven zetten en richtte de lamp in de goederenlift.

Hij deinsde achteruit.

‘Krijg nou wat!’ schreeuwde hij en smet de zaklamp op de grond.

Half strompelend en steun zoekend met zijn handen, vluchtte hij weg in de richting van de uitgang en slaagde hij erin de gang te bereiken. Hij rende een paar meter, totdat het donker nog donkerder werd en hij door zijn benen zakte. Hij voelde zich zo vreselijk misse-lijk dat alles eruit kwam.